

PROVAS je pro Vás.
Pro všechny ty, kdož
chtějí být v obraze.
Jako symbolický
provaz svazuje
všechny lidi
se stejným zájmem,
se zájmem
o naše údolí

PROVAS

Co chcete číst?
Napište nám to!
Napište nám to na
lístek, označte
zřetelně názvem
PROVAS a vhodte
do naší schránky
na Obecním úřadě.
Děkujeme.

INFORMAČNÍ OBČASNÍK PODBRDSKÉHO ÚDOŘÍ

ZDARMA

17. KVĚTNA 2003

ROČNÍK I, ČÍSLO 5

Je třeba být cool

Vážení čtenáři!

Tak tu máme květen. To se pozná, na to jsou metody. A těmi metodami nemyslím staromódní kalendář ani televizní zpravodajství. Vždyť kdo by dnes, v době moderních elektrických přístrojů, ještě spolehlal na pár cárů papíru? A co se týče médií, všichni dobře víme, jak s námi manipulují. A na to se napijeme! V tom vedru jednoduše vyprahne. A čeho se napijeme? „Následuj instinkt! Poslouchej živě!“ Takže piva (řidiči a děti nealkoholického piva). Jak se to tedy má s tím květnem? Reklama sice vesměs lže, ale ta výše citovaná má v jednom pravdu. Když seže tradice i technika přicházejí na řadu pudy. Zůstaneme prozatím u těch ušlechtilějších a vypravíme se na procházku do přírody. Hluboký nádech – cítíte ta vůně? Zejména na venkově lidé ocení, že vzduch teď voní opravdu nadherně, neboť kdejaká rostlina je v plném květu. Konečně důkaz toho, že nastal máj. Až do chvíle, než zaútočí alergická rýma.

(Dokončení na straně 6)

PROVAS není sám

NA PODBRDSKU SI MŮŽETE PŘEČÍST PĚT RŮZNÝCH PERIODIK

Podbrdsko PROVAS není jediným informačním listem, který si obyvatelé podbrdských obcí mají možnost přečíst. Hned ve vedlejším Chlumci vychází jednou za měsíc Chlumecký zpravodaj. Obecní úřad na jeho stránkách informuje své občany o všech důležitých akcích a své místo zde mají i sportovní zprávy.

Hostomice pod Brdy zase mají své Hostomické listy, které jsou vydávány Městským úřadem a na jejich vzniku se podílejí dva zaměstnanci MÚ, včetně paní starostky. Tisknou se na městské kopírce. Vycházejí jednou za měsíc v nákladu 450 kusů, který bývá pravidelně rozdělán. Cena 2 Kč zaručuje rovnoměrné rozšíření mezi obyvateli městečka. Seženete je v papírnictví u školy a v trafice na náměstí.

V nedalekých Podbrdech začal vycházet v dubnu list Podbrdsko, s podtitulem Měsíčník pro dobrou pohodu. Měsíčník vydává Obecní úřad Podbrdy a jeho cílem je přinášet informace pro obyvatele nejen Podbrd, ale i okolních obcí. „List vznikl, aby popisoval ne to, co se stalo, ale co nás čeká, aby ves vypadala tak, jak my všichni chceme.“ říká členka redakční rady N. Eliášková.

Starosta Karel Štátný je s ohlasem na první číslo spokojen. Ozvalo se hodně lidí, kteří by chtěli do listu svou troškou přispět.

„Dá se říci, že společenské akce pořádá měsíčník PODBRDSKO,“ usmívá se Štátný, „ale stejně tak bych mohl říci, že je pořádají hasiči i rybáři, protože stejně jako jinde na malých vesnicích jsou všichni všude.“

Na rozdíl od výše uvedených jsou zadnotře-

baňské Naše noviny listem nezávislým. Vydává je totiž občanské sdružení stejného jména. Editor Miloš Frýdl říká k historii a současnosti Našich novin: „Začalo to ještě poč hla- vičkou SSM koncem 90. let, kdy byly noviny jako nástěnky. Pak přišla revoluce a spolu s tím jsem každý den vozil z Prahy čerstvé informace. A pak mi vlastně přišlo líto toho nechat. Dneska vycházíme již čtrnáctý rok, náklad se pohybuje kolem 1100 kusů každých 14 dnů. Kupují a čtou nás obyvatelé nejen Zadní Třebaně, ale i širokého okolí. Naše noviny mají vlastní internetové stránky. Každoročně pořádáme Masopust, Poberounský folklorní festival, Benátskou noc. Naše noviny také udílí každoročně výroční cenu osobnosti, která se nejvíce zasloužila o Dolní Poberouň a Podbrdsko.“

A na závěr se PROVAS zeptal jedné z členek redakční rady Našich novin Pavly Švédové:

Když se podíváme na stránky NN, jste podepsána pod většinou článků. Také hrajete s kapelou Třehuska a divadlo. Kde na to berete čas a hlavně energii?

Je to vzájemně propojené - energii na psaní beru právě při hraní s kapelou, někdy i na divadle.

Jak jste se dostala k dopisování do NN?

Do Našich novin jsem začala psát po skončení střední školy, když jsem pracovala jako au-pair v Anglii. Z Království jsem posílala občas své postřehy. Když jsem se vrátila, začala jsem psát častěji a česem se stala členkou redakční rady.

Jiří BOLINA, Josef KOZÁK

V sobotu 3. května 2003 prošel Skříplí májový průvod hasičů a obyvatel v čele s družičkou a mládenci. Do kroku hrála hudba pana Jedličky, která hrála po celý večer i k tanci. Máje se zase povedly (EC)

Foto Josef KOZÁK

Zloději si na závěr dali panáka rumu

Osov - Nezvani hosté navštívili noci z neděle na pondělí 12. května restauraci U hřiště. Vylomili mříže na oknech do sálu, kde se pokusili rozbít dveře do lokálu. To se jim nepodařilo, proto vykopli dveře do chodby, přepilovali zámeč a vykopnutím dalších dveří pronikli do restaurace, odkud odcizili veškeré zboží, k tomu přibrali novou vrtačku a další věci v hodnotě asi 75 000 korun.

„Vzali všechno,“ říká hostinský Petr Novotný. „Pili, cigarety, jídlo. Probrali všechny šuplíky a dokonce vylomili i tobiálek.“

Zloději se proti psům pejistili rozsypaným pepřem a skořicí. Podle policistů se jedná o třetí restauraci „udělanou“ stejným způsobem. „Na závěr si dali panáka rumu,“ dodává Novotný. „Láhev i štamprleta jsem našel na pultu.“ (mp, JoK)

Kuchyně ve školce byla celý den mimo provoz

Osov - Pozdní jaro s sebou přináší nejen hezké počasí, ale i první bouřky a přívalemé deště. Celých pět hodin, od 13. do 18. hodin, čistili v pondělí 12. května hasiči spolu se starostou kanál ve školce. Podle Josefa Chvojky to byl následek pátečního lijáku, který zanesl odpady. Školní kuchyně tak byla vyřazena na den z provozu. (JoK)

Bude představovat začínající kapely

OSOVSKÁ HOSPODA DOZNALA ZMĚN ZVENKU, ALE HLAVNĚ UVNITŘ

Osov - Koncem dubna proměnila hospoda U hřiště zásadním způsobem svou tvář. Podle návrhu vedoucího Petra Novotného byl interiér lokálu úplně přetvořen. V zadní části místnosti jsou na stěnách malby vycházející z motivů arabských pohádek Tisíce a jedné noci. Při vstupu do pohostinství upoutá výjev z pravé české hospody. Ve tvářích osob na stěněch jistě poznáte nejen místní štamgasty, ale i samotného hostinského a jeho ženu Marcelu. Autorkou těchto maleb je talentovaná studentka 3. ročníku ZČU, oboru výtvarná kultura, Ester Jašcová. Na vytvoření příjemného prostředí této restaurace se však podílelo i mnoho dalších šikovných lidí.

Proč ale uprostřed české kotliny arabské motivy?

„Před 30 lety jsem hrával s kapelou na Vysočině,“ říká Petr Novotný. „Byla to taneční muzika a naše skupina, nazvaná Effendix, což je turecky Pánové, hrála všechno možné. Tak snad jako vzpomínka.“

Když v roce 1996 přišli manželé Novotných do Osova, neměla Marcela Novotná práci a naskytla se příležitost převzít hospodu dřívě zvanou U Jarky.

„No pak, když mě přestávalo bavit dojíždět do Prahy do práce,“ dodává k tomu Novotný, „naskytla se příležitost převzít i hospodu U hřiště.“

A jaké má další plány?

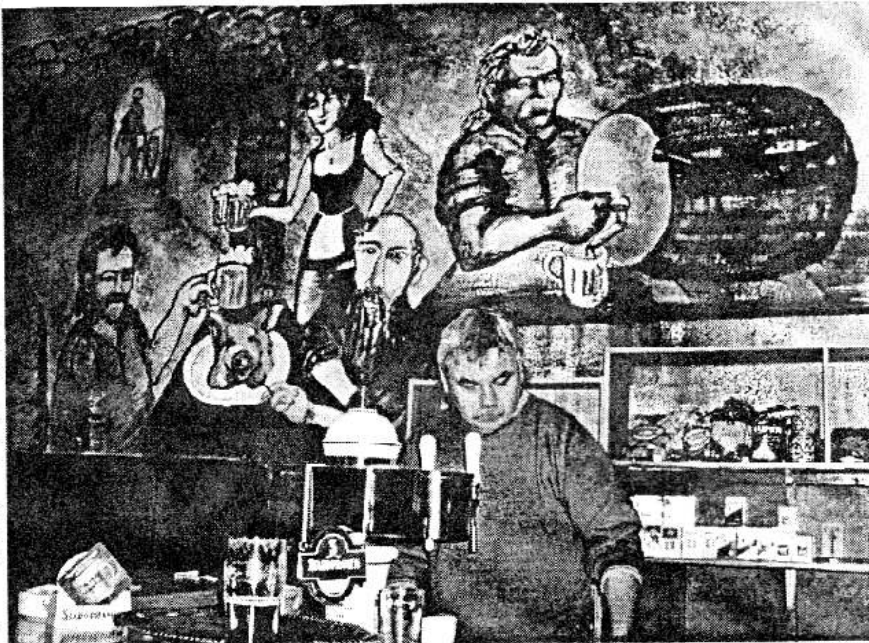
„Teď bych chtěl dát do pořádku i sál, na několika místech zatéká, to a pak začít pořádat koncerty začínajících kapel. Také samozřejmě místní akce, jako je obnovení osovského masopustu či posvícení nebo Den osovských žen. To jsou moje představy. Vítám samozřejmě

všechny dobré nápady. Lidi se mají scházet a bavit a hospoda je k tomu určená.“

S majitelem hospody, kterým je fotbalový klub Osov, vychází dobře. „Byly tam zpočátku něja-

ké neshody,“ říká hospodský. „Bylo to různými pohledy na věc. Ale už jsme si to vyříkali a teď je všechno v nejlepší pořádku.“

Eva CAJTHAMLOVÁ, Josef KOZÁK

Zatímco na stěně sud nikdy nevyschne a štamgasti nikdy nedojeví a nedopijí, za pípou se musí Petr Novotný „otáčet“. „Někdy je toho už moc, už nejsem nejmladší,“ siěžuje si ucho. „Ale kdybych nechtěl, tak to nedělám.“

Foto Josef KOZÁK

Vyděšení lidé skákali do strouhy

OSOVSKÝ PAMĚTNÍK VZPOMÍNÁ NA POSLEDNÍ DNY VÁLKY, JAK JE ZAŽIL VE SVĚ OBCI

Za války jsem měl být nasazen do Ostravy na kopání zákopů, ale německý doktor mě uznal pro takovou práci způsobilým. Byl jsem proto přidělen do osovské fabriky, kde tehdy bylo zřízeno skladiště automobilových součástek, které se zde překládaly a odvázcely zase jinam. Pokud se pamatuji, bylo tu v té době 8 – 10 Němců. Ti odtud stihli odejít ještě před osvobozením. 4. května roku 1945 se v obci objevili Vlasovci. Přijeli odpoledne směrem od Berouna přes Lážovice a ubytovali se po domech. U nás jich bylo přes dvacet. Utábořili se tu i s vozy - položehňáky taženými koňmi. Uložili se ve stodole na pernach, také s námi v domě, někteří i na zahradě. Ptali se, kde je německá posádka, a když zjistili, že v Jincích, asi čtyři sedli na koně a odjeli. Vrátili se s pytlím vařených vajec, která zřejmě sebrali Němcům, aby se mohli najíst. Vzpomínám si na opravdového generála, kterého jsem viděl u pošty. Fovídalo se, že to byl sám Vlasov, ale to je velmi nepravděpodobné. Tím důstojníkem v Osově snad mohl být generál Buňačenko, který 4. května údajně uspořádal v Berouně vojenskou přehlídku. Za deštivého 5. května odpoledne se Vlasovci začali přesouvat na Prchu. Byli vyzbrojeni mimo jiné několika tanky a obrněnými vozy, ale mně nejvíce utkvěly v hlavě nízké vozíky tažené koníky - u nás s nimi byl i jakýsi malý chlapec, 10 – 11 let, který měl vlastního koníčka.

Po bojích v Praze se začali vracet 8. května. Skupiny v počtu 150 – 200 vojáků jezdily celý den, zbytky ještě devátého dopoledne. Vlasovci se střídali s přecházejícími německými vojáky. Ti byli plně motorizováni, projížděli na motorkách a na autech označených velkými bílými prapory. Rozhlas vyzýval, aby jim nebyl kladen odpor. Tím se mělo zamezit zbytečným ztrátám.

Při ústupu obou armád docházelo občas k drobným potyčkám mezi nimi. Pamatuji se, jak Vlasovci zastavili v topolech německé auto a přinutili vojáky odevzdat zbraně. Shazovali je dolů do louky, hodně jich tam zůstalo a my kluci jsme je sbírali v trávě. I já jsem měl doma tři nebo čtyři bouchačky, které jsem pak odevzdal. Také si vzpomínám na kolonu, ve které jely tanky. U Svatejše Jana tenkrát stálo množství lidí, kteří sledovali dění na silnici. Najednou tank, ještě než dojel k postě, spustil palbu. Naštěstí jen pro výstrahu do korun vzrostlých kaštanů. Vyděšení lidé skákali do strouhy ke hřbitovu, ale tank už dál nestřílel, chtěl si jen uvolnit cestu. Mně v té době bylo osmnáct a s dalšími muži jsem také hlídkoval za vraty do zámeckého parku. Leželi jsme a sledovali projíždějící vojenské skupiny. Nevím, proč jsme to vlastně dělali, samozřejmě jsme nestříleli, i když pušky jsme měli s sebou. Pamatuji se na dva Vlasovce, jak se vraceli na koních od Skříple a mávají pistolemi na skupi-

nu německých vojáků, kteří se k nim blížili od fary. Ti před křížovatkou u sokolovny seskočili s motorky a zalehli s kulometem do škarpy, ale nakonec se to obešlo bez střelby. V té době jsme měli opravdový strach. Také jsem byl svědkem toho, jak před kostelem vytáhli Vlasovci z auta Němce a chtěli jeho pistoli. My jsme tam postávali, pokud jsme právě nehlídkovali za zámeckými vraty, a zřejmě nám ani nedošlo, že bychom mohli snadno přijít k úrazu.

Z těch původních našich Vlasovců se vrátili dva. Seděli u příkopu a snažili se nám vysvětlit, že tady budou čekat na Rudou armádu. Mysleli, že jim odpustí. Armáda přijela devátého odpoledne. Na náš dvůr vjelo auto, vyskákało 12 až 15 vojáků a začali se připravovat k odpočinku. Pak uviděli Vlasovce. Přišel důstojník v černé uniformě a něco říkal, já jsem stál s maminkou ve čveřích, i když debatě jsem moc nerozuměl. Vlasovci pak museli nastoupit na auto, k nim si přisedl voják a odjel. Za hodinu se auto vrátilo bez těch dvou. Někdo mi potom říkal, že za Osovem je zastřelili. Jestli to byla pravda, nevím. Rudoařmejí se tu dlouho nezdrželi. Převlékli se do čistých košilí, které jim dala matka, a večer odjeli. V dalším vyprávění vzpomene na vojenskou proviantní jednotku. Toto jsou díle informace, které mi do dnes zůstaly v paměti.

L. OBORNÍK

I v Osově tenkrát končila válka

POHLED PAMĚTNÍKŮ NA KONEC DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY V OSOVĚ A OKOLÍ

Psal se květen roku 1945 a na herním plánu Evropy dohrávali tři silní hráči svéj partii. Nezajímali je lidské osudy a životy, šlo jim jen o to, urvat co nejvíce moci z koláče světovlády. Z tohoto pohledu pak snáze můžeme pochopit, proč. Proč nemohli Praze pomoci ani Vlasovci ani Američané. Proč do Československa pospíchaly sovětské tanky od Drážďan a ne od Brna, proč maršál Šchornjer pospíchal na západ a nebránil českou kotlíru. Ale obyčejní lidé to tehdy viděli jinak. Byl to pohled zespoda, z políček sachovnice. (JoK)

Přijeli jako Blaničtí rytíři

Když se na jaře roku 1945 blížil konec války, přijeli sem jako první Vlasovci. Byčleli po domech – u nás byli čtyři mladí chlapi, okolo dvaceti let. Slušní, po nikom nic nechtěli. Nezdržovali se tu dlouho. Odjeli na pomoc Praze, která volala o pomoc. Vrátili se asi za tři dny – smutní a už jenom tři – ten čtvrtý padl. Pospíchali na západ, k Američanům, ale říkalo se, že se jim to nepodaří. K přestřelkám mezi Vlasovci a Němci docházelo i v lese. Zůstalo tam hodně hrobů, ale časem se křížky a zahrádky ztratily. Dva vlasovci byli pochováni také nad Chlumcem vedle Kozohorských – na tom místě býval kříž. V Osově na hřbitově mají hrob další dva. Vojáci je pochovávali v bílých rakvích – vím to, protože jsem tam tenkrát byla. U hrobu pak stály dva dřevěné kříže – asi pravoslavné. Dodnes mi utkvělo v hlavě, že cestou na Svatou Horu zastavoval pan farář Krejčí procesí u kříže nad Chlumcem a říkal, že Vlasovci byli jako Blaničtí rytíři přijeli, zachránili a nikdo už je nikdy neviděl. (Růžena Plecítá)

Nedostali rozkaz pomoci

U nás v Nových Dvorech čp. 6 byla vojenská ústředna, na kapliče byla anténa. Co si pamatuji, tak ti Vlasovci, kteří byli u nás, tak na Prahu nešli. Z Neumětela a z okolí jeli lidi na pomoc Praze, ale tihle Vlasovci ne. Když se tatínek ptal proč, tak říkali, že nemají rozkaz. (Růžena Skopová)

Koňská hlava s čapkou

Od Šebků k Barchánkovům byla postavena slavoobrání a tam jsme vítali vojáky. Pamatuji si, že k nám přišel voják, abych mu vyprala prádlo a za to mi dal cigarety a nějaké konzervy pro tatínka. V dubnu byl poslední nálet na Beroun a tady letělo letadlo a najdou hvězdu a puma padla mezi Osov a Skřípěl. Asi ji chtělo hodit na „fabriku“ v Osově. V bažantnici leželi mrtví koně, ale nebyli zastřeleni, spíše se naplašili vojtěšky, naučtli se a pošli, dlouhou dobu tam ležela koňská hlava s nasazenou německou čepicí. (Marie Kozáková)

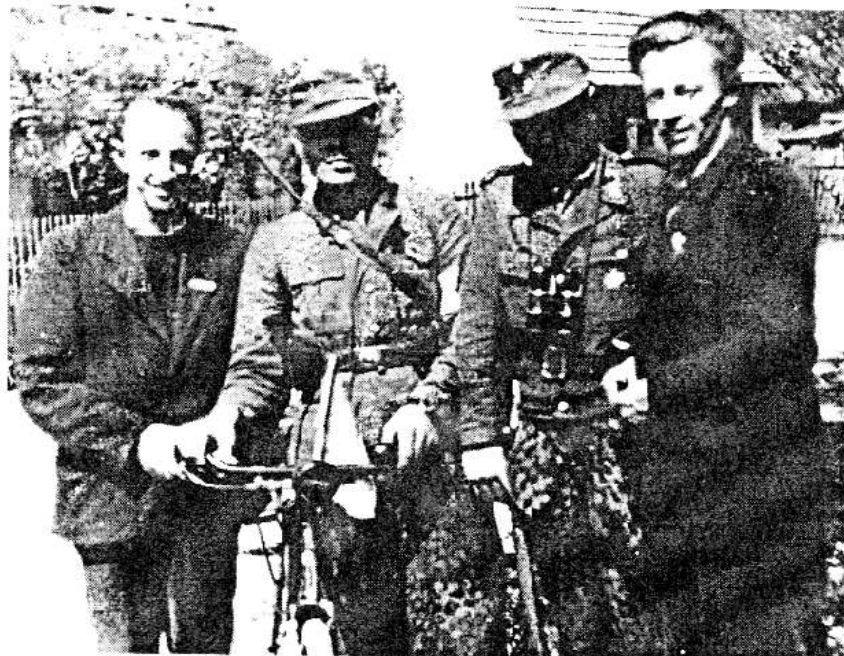

Slavoobrání v Nových Dvorech, pod kterou místní obyvatelé vítali v květnu 1945 vojáky Rudé armády. Foto ARCHIV

Vojáci stříleli čestnou salvu

Bylo už po válce. V Osově spali po domech rudoarmějci a 15. května přišel ze Všeradic

ni a když volal Praha o pomoc, tak tam jeli. Jenže se zase rychle vrátili a utíkali před Rudou armádou. A otec jim dal všechno staré ob-

Bratři, Jiří a Miroslav Skopových, na dobovém snímku s příslušníky Ruské osvobozené armády generála Vlasova. Foto ARCHIV

do Osove sovětský důstojník. Potřeboval se dostat ke své jednotce v Jeseníci a sousedé ho odkázali na manžela Václava a jeho motocykl. Cesta tam proběhla bez potíží, cestou zpět ho srazilo ruské vojenské auto a tak ho odvezli do Prahy do všeobecné nemocnice. Ale tam ráno zemřel. A když ho vezli na vozíku do márnice, tak ho poznal náš soused, Antonín Fousek, který dělal v Praze policajna. Domluvil s dráhou vagón a mého Vaška přivezli až do Osova na nádraží. A když pak měl pohřeb a spouštěli rakev do hrobu, stáli kolem celého osovského hřbitova ruští vojáci, co přespávali v bažantnici a nakonec stříleli do vzduchu. (Marie Biskupová)

Stalin slíbil zahrádky a volnost

Můj tatínek (Kubec z Nových Dvořů, poz. redakce) byl ročník 1894 a byl ve světové válce v Rusku. Ne jako legionář, ale zúčastnil se té jejich revoluce. A když přišli Vlasovci a pak i Rusové, tak se s nimi normálně domluvil, protože uměl rusky.

30. dubna šlo od Housiny vojsko a pak se ukázalo, že jsou to Vlasovci. A byli u nás ubytová-

lečení, aby se mohli převléknout a oni ujížděli dál na Rekyceany. A pak přišli Rusové a otec s nimi mluvil. A oni si představovali, že budou mít pole a včely a volnost, jako máme tady my. Stalin jim to prý slíbil. A když se stavěla slavoobrání, otec se neúčastnil, říkal, že byl v Rusku za revoluce a viděl bílé i rudé a bylo to hrozný. Ale ruské lidi vždycky chválil, ti byli dobrosrdční a dali první i poslední, ale co tam způsobila ta revoluce, darmo mluvit. (Marie Burešová)

Voda není vódka

Moje maminka si vzpomíná, že u nás bydlel ruský major s „bárýšnou“. Byli slušní. Stalo se, že přišel ruský voják vymáhat na babičce krmení pro koně a chtěl i další věci. Křičel na ni, protože doma nic takového nebylo, a babička se marně snažila mu vysvětlit, že nemáme hospodářství. Naštěstí hluk způsobený hádkou vyrušil majora, který vyšel ven a když zjistil, co se děje, vojáka rázně srovnal. Dědeček Antonín Routa byl kovář a Rudoarmějcům tehdy zadarmo okoval všechny koně.

(Dokončení na straně 6)

PROVAS vyhlašuje soutěž PRO VÁS!!!

Jak se jmenoval sovětský voják, jenž je pohřben na osovském hřbitově?

Písemné odpovědi vhodte do schránky PROVAS na OÚ v Osově, nebo pošlete poštou na adresu uvedenou v tiráži. Případně můžete psát i elektronickou poštou.

Ze správných odpovědí vylosujeme jednoho výherce, který obdrží věcnou odměnu, proto nezapomeňte uvést i jméno a spojení.

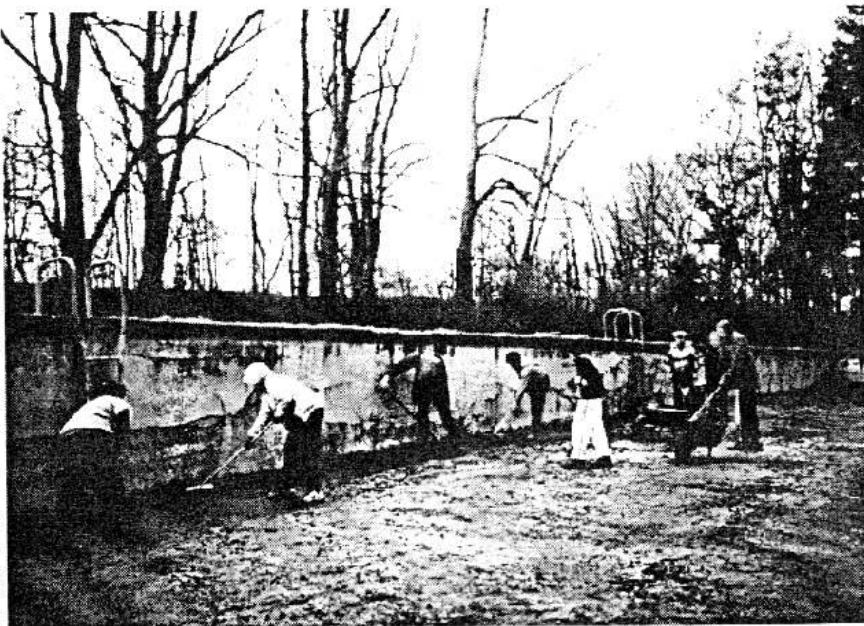
Do slosování však budou zařazeny pouze odpovědi, které budou nejen správné, ale budou obsahovat i náměty pro další čísla našeho měsíčníku.

Napište nám, o čem chcete číst!!!

Uvítáme také informace či dokumenty a fotografie z historie obce.

Najdete v knihovně

Až jednou v televizi nebudou dávat nic kloudného, až nebudete mít chuť sledovat notoricky známé rozesmáté tváře v nepříliš vydařených zábavných scénkách, až pocítíte skutečnou frustraci z úrovně českých televizních stanic, dostanete možná chuť přečíst si dobrou knihu. Pro výše popsanou skutečnost se skvěle hodí román Chucka Palahniuka nazvaný Program pro přeživší. Nic tolik člověku nezvedne náladu jako zjištění, že je na tom stále ještě lépe než někdo další. (Kdo na tom není lépe než postavy Palahniukova románu, ten ať neztrácí čas čtením a jde rovnou k psychiatrovi) Hrdina románu, Tender Branson, je zpočátku naprosto oddaný sektě, ve které se narodil a již pravidelně posílá peníze vydělané uklízením v domě bohatých manželů. Nebyť toho, že ostatní jeho souvěrci spáchají hromadnou sebevraždu, asi by celý život strávil čištěním nejruznějších skvrn z rozličných povrchů. I takhle se mu osud zkomplikuje, jedině, co se nemění, je jeho věčná frustrace a citová prázdnota. Dlužno dodat že ani ostatní postavy, včetně Bronsonových zázobaných zaměstnavatelů, nežijí zrovna závičehodným způsobem. Program pro přeživší je leluce fantastický groteskní román ze současnosti, který si bere se značnou dávkou černého humoru na mušku podivný způsob života v západní civilizaci, pohybné hodnoty a ideály naší doby, nešetří ani média a falešné náboženské kultury. Není to román pro každého, ačkoliv přirejmenšim si z něj člověk může odnést pár návodů na čištění skvrn. Palahniuk, Chuck: Program pro přeživší. Praha, Odeon 2002. Přel. Richard Podaný. -jab-

V pátek před velikonočními připravili osovští koupaliště na letní provoz. Seškrabali staré nánosy špíny a vypuštěné koupaliště pečlivě zametli a vyčistili.

Foto Marie PLEČTÁ

V květnu zhasne Slunce Koupaliště je připraveno

Květen byl plný astronomických úkazů. 7. května jsme mohli pozorovat přechod planety Merkur přes Slunce, 16. května úplné zatmění Měsíce a 31. května to bude prstencové zatmění Slunce. Zatmění Měsíce, ke kterému dochází maximálně třikrát za rok bude možno v našich zemích pozorovat ještě jednou a to 9. listopadu 2003. Nejzajímavějším bude tzv. prstencové zatmění Slunce, které si podle odborníků říjka nezaždá se zatměním v roce 1999. Poslední úplné zatmění u nás bylo v roce 1842 a další bude 7. října 2135. (JoK)

Okénko do knihovny

Osov - Z knih, o které místní lidová knihovna v Osově obohatila v roce 2003 svůj fond, je největší Kronika 20. století. Na 1568 stranách rekapituluje měsíc po měsíci důležité zajímavé události minulého století. Akademický slovník cizích slov je tu pro ty, kdo chtějí odhalit význam slov, která nás znejistují tím, že nejsou česká. Pro děti, hlavně pro děvčátka, je zde kniha Eduarda Petišky s ilustracemi Heleny Zmatlíkové. Jmenuje se Alenčina čítanka. Život v Afghánistánu za Tálibánů a po jeho pádu přibližuje cestopis Martina Mykisky Afghánistán, prach a růže. Memoárovou literaturu zastupuje kniha Jindřicha Černého Dana Medrická a dílo Zuzany Svabinské Světla paměti. Ženy, které rády vyšívají, mohou najít inspiraci v knize Moderní křížková výšivka. Ženy, které rády čtou Danielle Steel, najdou na regále její další romány Slib a Domov. Všechny může potěšit nahlédnutí do knihy Umění zahrad, která přináší fotografie nejkrásnějších zahrad světa. (DS)

Osovec - V pátek před velikonočními se sešli občané Osova a Osovice, aby připravili koupaliště na letní provoz. Seškrabali staré nánosy špíny a vypuštěné koupaliště pečlivě zametli a vyčistili. Upravili také přítok. Druhý den v sobotu se sešli opět a práce dokončili. Celou brigádu korunovalo opěrákář buřtů a pití pro děti, které poskytl místní obecní úřad. „Byl jsem překvapen, kolik přišlo lidí,“ netají se obdivem hasičský starosta Josef Chvojka. „U některých bych to snad ani nečekal. Rád bych všem poděkoval a zvláště pak manželům Vajnerovým a Petrovi Chvejčkoví, kteří mi pomohli odstranit z hladiny vody spadlé květy a jehnědy. Připravili jsme si něco jako jsou profesionální normé stěny a moc nám to pomohlo.“ (JoK)

Kam šel Hurvínek?

Vířina - V neděli 30. března byl vypraven autobus do Divadla S + H. Celý autobus byl plný. Přijeli jsme o jednu hodinu dříve, proto jsme zašli do KFC na zmrzlinu a hranolky, což se všem dětem líbilo. A hurá, jdeme do divadla. Děj začíná se Spejblem a Bábinkou. Mánička a Hurvínek měli jít do hudebky, ale místo toho šli na Matějskou pouť. Mánička i Hurvínek tam prožili veliké dobrodružství. Ulétli prodávací s balónky a přilétli do cirkusu. Pak byla Mánička uvězněna v cyklochromu a čekala, až ji Hurvínek zachrání. Jenže ten byl mčzítím ve strašidelném zámku. Když byla Mánička vysvobozena, tak je policista Stehno odvedl domů. Představení se mi moc líbilo a už se těším na další výlet. (DS)

Jan HRUBÝ, 11 let

Proč je Osov Osov?

Nové vysvětlení jména Osov předložil ve svých poznámkách k osovskému erbů heraldik Stanislav Kasík:

„Výklad názvu obce vysvětlovaný jazykovědci není zcela jednoznačný. Jisté je, že místní jméno Osov znamená „Osův“ a tím je myšlen Osův dvůr. Osobní jméno Os (Osa) snad může mít i původ v pojmenování pro hmyz – vosu. Jistota však pro tento výklad není. Zcela určitě nemá jméno obce původ v zemědělské činnosti osivání, oseti, seti. Jméno Osovec má shodný původ a znamená „osový“ a je tak myšlen například osový les, osový dvůr atd.“

Ve škole si děti připomněly DEN ZEMĚ

*22. dubna si všichni žáci osovské školy připomněli „DEN ZEMĚ“ 1 a 2 třída uklízela okolí školy, 3. třída autobusovou zastávku. Starší žáci se vydali uklídit okolí prodejny Jednota, přilehlý park a autobusovou zastávku směr Dobříš. Na závěr akce si každá třída vysadila na pozemku školy borovičku. Počasí se vydařilo, tak jsme svoji trochou přispěli ke zlepšení životního prostředí.

*22. dubna se pět žáků páté třídy zúčastnilo okresní soutěže „Mladých zdravotníků“. Mezi ostatními školami okresu se umístili na krásném šestém místě. Za jejich skvělou reprezentaci naši školy jim patří velký dík.

*28. dubna proběhla v osovské škole beseda o dopravní výchově. Žáci si připomněli správné zásady jízdy na kolech, koloběžkách i kolečkových bruslích. Besedu vedl pan Kubeč z autoškoly Jiří Kubeč, Hořovice.

Hana JANDÍKOVÁ

DOPIS

Prázdniny a děti

Většina rodičů je zaměšnána. Přijdou prázdniny a ptáme se, kam s dětmi. Malé děti se drží domů, na zahradě nebo kolem domku. Ale co s většími dětmi? Jezdí na kole, na kolečkových bruslích. To se nelíbí říditům. Jiní hrají na vsi fotbal nebo jen tak pohazují míčem. I to se lidem nelíbí.

Jsou i taci, kteří běhají jen tak po vsi. Jednou jsou v parku, podruhé u rybníka „sázka“. Je jasné, že vždy si k tomu přiberou nějakou lumpárnu. Určitě nechťejí nikomu ublížit nebo něco rozbit. Měli bychom se zamyslet a zavzpomínat, jací jsme byli my. Vždyť hlavní prázdniny nás teprve čekají.

Veselá Hana

Paříž, město na Seině

MĚSTO PLNÉ ZELENĚ, PAMÁTEK A RUŠNÉHO ŽIVOTA

Osov, Paříž – Začátkem dubna jsem měla možnost podívat se do Paříže. Člověk si během let přečte o tomto městě mnoho zajímavého, ale když vidí na vlastní oči skutečnou Paříž, zjistí, že vlastně nic o ní neví.

Byl to doopravdy překrásný zážitek. Město na rozsáhlé rovině. Město plné zeleně, památek a rušného života.

Aspoň trochu bych vám chtěla přiblížit celou Paříž, ale kde začít. Je tu mnoho památek, ale i moderní stavby, které stojí za povšimnutí.

Největším symbolem Paříže je Eifflova věž, vysoká asi 320 metrů a těžká 7000 tun. Představuje předstih budoucnosti. Byla postavena r. 1889 ku příležitosti světové výstavy. Když je dobrá viditelnost, vidíte do dálky 70 km. Od tud si můžete udělat obraz o celém městě. Vidíte parky, které jsou krásně upravené. Vidíte další symboly Paříže, jako katedrálu Notre-Dame, která stojí na největším ostrově na řece Seině. Dále velký vítězný oblouk, který se nachází na náměstí Place de Gaulle. Když vystoupíte nahoru, vidíte dvanácti hlavních tepen, které jdou od oblouku jako paprsky. Největší tepna je známá jako Champs Elysées. A vidíte město zase z jiného pohledu. Na nejvyšším pahorku Montmartre stojí palác Sacre-Coeur, překrásná stavba zářící svou bělostí do okolí. A je mnoho dalších, o kterých by stálo se zmínit.

Kromě toho je tu i moderní architektura. Na

příklad celá čtvrť Défense, také tomu říkají Pařížský „New York“. Urbanistický celek věnovaný obchodu a veletrhům.

Když jsme v Paříži, nesmíme zapomenout na Louvre, kde se nachází velké množství uměleckých předmětů, soch, obrazů. Nejvýznamnější obraz je známá Mona Liza. Když bychom chtěli všechnu tu krásu prohlédnout, zabralo by to dva dny.

Nedaleko Paříže jsme stačili navštívit ještě královský palác Versailles. Je to překrásný palác, kolem kterého jsou rozsáhlé zahrady a parky. My jsme tam byli v období, kdy se teprve parky připravovaly, ale už v tuto dobu byly

Děti si pomáhaly

Osov - Dne 11. dubna uspořádala mateřská škola vycházku do Bažantnice. Děti šly podle fáborků a cestou plnily různé úkoly. Vyzkoušely si znalosti o zvířátkách, jak se chovat v lese, hod šišku na cíl, rozlišování stromů, plodů lesa a nechyběly ani písně a básně s lesní tematikou. Tež jsme přešli strouhu v Nových Dvůrů. Děti mně mile překvapily, jak si navzájem pomáhaly při přeskakování potůčku. Některé děti postavily domečky pro broučky z mechu, listů a klastků. Jiné děti si zahrály na honěnou (dřevěnou). Vycházka se nám vydařila, počasí bylo pěkné a do školky se nám nechtělo ani na oběd.

Vedoucí učitelka MŠ Lenka KOCOUBOVÁ

Obce postavily májky

* V Malém Chlumci v restauraci Na Žižkově se konala májová zábava dne 3. 5. 2003. Letos se nechodilo po vsi jako každý rok, ani se nestavěla máj. Slo pouze o večerní zábavu, kde k poslechu a tanci hrál p. Kosař. Tančilo se až do rozednění, proto se dá říci, že se zábava vydařila. (lk)

* Máje oslavili odpoledním průvodem obcí i všeradičtí. Večer se konala porážení májky a taneční zábava, kde hrál Bobeš a spol. (JoK)

* Máje letos nebudou ve Vinařicích. Od podzimu je na prodej hotel Český kras a dělat máje někde jinde je podle starosty Podúbeckého nesmysl. „Pořádali jsme tři zábavy ročně.“ říká první radní. „Máje, posvěcení a hasičský bál. Ale teď nemáme hospodu a tak jsme udělali jen ten hasičský ples dole ve Všeradičích.“ (JoK)

* Máje letos nebudou ani v Lážovicích. Důvodem je podle starosty Chce také absence sálu v hospdě, který je pronajat diskotékám. (JoK)

* Osovští hasiči plánují dne 17. května tradiční májový průvod obcí. Mláčence a panny budou doprovázet muzikant z Korna, kteří hráli i na únorovém masopustu. (JoK)

* Sbor dobrovolných hasičů a TJ Vižina pořádají 17. května od 17 hodin májový průvod obcí. Do kroku a k poslechu zahráje Litavanka pod taktovkou pana Uzlika. (Jř)

* 24. května pořádají podbrdští hasiči tradiční máje s průvodem obcí. Večer se od 20 hodin koná zábava v hostině „U Klímtů“. Hraje IDEAL. (JoK)

* Naše noviny - nezávislý třebaňský občanský. Obecní úřad a SDH Zadní Třebeň pořádají V. POBEROUNSKÉ FOLKLORNÍ SETKÁNÍ - FESTIVAL - STAROČESKÉ MÁJE, ZADNÍ TŘEBEŇ, ráves - 31. května 2003 (JoK)

překrásně. Dovedu si živě představit, když je to tam v plném rozkvětu.

Dalo by se o tom napsat velmi mnoho, ale není nad to, vidět Paříž na vlastní oči, i když to byl pěkný třídní maratón. Tam si také uvědomíte, že nejen ve světě je mnoho krásného, ale i u nás. Máme mnoho krásných hradů, zámků, galerií, ale i parků, jak krásně upravených tak volně rostoucích. I u nás se dá také ještě mnoho krásného poznávat.

Vlasta VEVEŘKOVÁ

Pochod Klubu turistů

Dne 1. května 2003 uspořádal Klub turistů ze severních svahů Brd pochod z Malého Chlumce přes Běstín, Běřín, Jince, Ohřezenice, Křešín, Felbabku, Lhotku zpět do Chlumce.

Start byl v 8.30 hod. na násvi přestříhanými startovací pásky (rozmotány toaletní papír). Připravena byla mávátka a transparent (Chlumecká elita ztraví Jincecká jelita). Nakonec jsme tento transparent zanechali v Chlumci, abychom se nedostali do konfliktu. Nad Běštinem kvetla višň, tak bylo povinné líbání, abychom my ženy neuschly.

V Běříně jsme se na chvíli zastavili u farmy, kde je několik druhů zvířat (lamy, pštrosi, kozy, krávy, korč). Na Felbabece byla zastávka na oběd v restauraci U Fabiána. Zde jsme se zdrželi, jelikož číšníci a kuchář nebyli připraveni na tak velkou partu lidí (29 dospělých, 8 dětí a 3 psi). Z Felbaky jsme šli přes kopce Ostřín a Lhotku. Zde byla druhá zastávka, než nám jela lokálka v 18.30 z Račouše do Osova, kde byl pochod zakončen. Někteří šli domů a většina zakončila pochod v restauraci U Kozohorských.

Další pochod bude koncem května nebo začátkem června, termín není ještě dán. Pojede se lokálkou v 9.15 hod na Skuhrov, odtud se půjde do Koněpruských jeskyň a do Berouna na vlak.

Lenka KOCOUBOVÁ

Aktivní odpočinek

Dne 9. 5. jsem byla na soustředění v aerobiku v Mozolově, který se nachází asi 15 km od Sedlce Přčice. Nejdříve jsme se ubytovaly, navečelely a večer byla první hodina cvičení. V sobotu se cvičily třikrát denně různé formy aerobiku. Kromě cvičení jsme si zahrály volejbal, zaplavaly jsme si v bazénu. Byla zde i možnost půjčení kola. Večer byl zpeřten besedou s kosmetičkou a kaderničí. V neděli se cvičilo dvakrát denně a po druhém cvičení byl pobyt ukončen. Stravování bylo formou polopenze v restauraci. Jednalo se hlavně o zdravou výživu. Další akce proběhne v Poděbradech. Rada poskytnu info:mace.

Lenka KOCOUBOVÁ

Nálet jsme přežily jen my čtyři

VYPRÁVĚNÍ PANÍ KATEŘINY HAMPLOVÉ O JEJÍ ŽIVOTNÍ POUTI Z UKRAJINY, PŘES NĚMECKO AŽ DO OSOVA

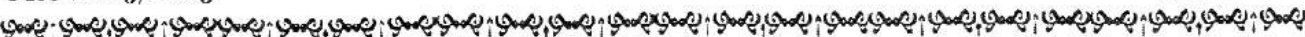
Narodila jsem se před 80 roky jako Kateřina Priarnická ve vesnici Chodaki na Ukrajině, 60 km od Černobylu. Maminka umřela tři dny po mém narození, proto mě do šesti let vychovávala babička, tatova matka. Pak se otec znovu oženil a narodily se mu další čtyři děti. Když Němci v roce 1941 obsadili Rusko, přišli i do naší vesnice a všechnu mládež odváželi na práci do Berlína. Nejprve jen svobodné, pak i ženy s dětmi. Byla jsem v prvním transportu, vezli nás ve dvou vagoněch - na slámě, jako dobytek. Z berlínského lágru nás odvezli do Göttingenu, kde jsem zůstala po celou dobu války. Prostředí tábora bylo ubohé, spali jsme

nad sebou na palandách, k jídlu jsme dostávali polívku z řepy, dvě kila chleba a jeden tuk si mezi sebou muselo rozdělit deset lidí. Na sobě jsme měly to, co jsme si přivezli z domova, nic jiného jsme nedostali. Lágr byl obehnaný dráty, za celý týden jsme měli jen tři hodiny volna v neděli odpoledne, ale měli jsme omezený pohyb, nesměli jsme chodit ani do města.

Každý den nás dva Němci odváděli do práce - jeden vpředu, druhý za námi, zvláště ženy, zvlášť muži. Fabrika, ve které jsme pracovali, byla ohromná, dělaly se tu součástky pro výrobu letadel. Děli jsme oči rána do večera. Když někdo onemocněl, nechali ho ležet jen

tak bez léků jeden den a hned zase musel do práce. Mně se to naštěstí za celou dobu nestalo. Němci si nás všimali jenom tehdy, když jsme přišli pozdě z vycházky. To nás pak zavědli na noc do sklepa a pustili nás až druhý den. Cestou do fabriky jsme my ženy chodily kolem místa, kde pracovali Češi. Taky Láďa Jezdil s vlakem po dráze Berlín - Praha - Göttingen. Tady jsme se seznámili. Můžeme jsme spolu denně promluvit, ale scházeli jsme se jenom v neděli odpoledne. V šest už chodila kontrola, jestli jsme všichni doma. Tak to bylo až do jara roku 1945.

(Pokračování)

Starostové se pozdravili s prezidentem

ZÁSTUPCI OBCÍ, KTERÉ POMOHLI ZAPLAVENÉMU SRBSKU, SE ZÚČASTNILI OTEVŘENÍ LÁVKY

Srbsko - V sobotu 26. dubna se konalo slavnostní otevření lávky přes řeku Berounku, kterého se zúčastnili i starostové Chlumce a Osova, Jaroslav Routa a Zdeněk Veverka. Po loňských povodních byli obyvatelé Srbska po dlouhé měsíce očkázáni jen na dopravu převozníkem.

Slavnostního otevření lávky se zúčastnili i vzácní hosté. Starosta Srbska přivítal prezidenta republiky Václava Klause, hejtnara Středočeského kraje J. Bendla a mnoho dalších.

Osova i Chlumec přispěli finančními částkami na pomoc přímo Srbsku.

Ve Chlumci vybrali na pomoc postiženému

Srbsku 50 tisíc korun. „Většinu peněz věnovali občané,“ říká starosta Jaroslav Routa. „Zbytek dodali hasiči a obecní úřad.“

„Byl to překrásný sluneční den,“ dodává Zde-

něk Veverka. „Oslava byla velmi přátelská a protáhla se dlouho do noci. Jsme rádi, že i naši občané přispěli svou kapkou.“

Josef KOZÁK

PROVAS změnil tisk

Oč tohoto čísla vypomáhá s výrobou listu firma ICZ a.s., která nám nabízí možnost tisknout PROVAS za velice výhodné ceny.

ICZ a.s. je významnou českou IT společností. Nejprozáhlejší potenciál firmy představuje vývoj softwaru, zaměřující vývoj informačních systémů „na zakázku“, problematiku EAI (integrace aplikací), úpravy a následně implementace produktů třetích stran. Na špičkové úrovni poskytuje ICZ služby systémové integrace. Díky zázemí potenciálu předních odborníků úspěšně rozšiřuje svůj servis o přidancu odnotu v podobě IT / IS konzultací.

Josef KOZÁK

Starí páni Osova se postarají v sobotu 24. května o odvoz vašeho železného šrotu Staří, když všechno železné, co už dosloužilo, složíte před vrata.

Chystá se indiánský den

Vížina 1. června slaví děti svůj svátek. K tomuto datu již několik let TJ Vížina chystá spoustu soutěží na svém hřišti.

Vlční jsme dětský den nazvali Beruškiáda. Všechny děti při vstupu dostaly na krk keramickou berušku bez teček. K tomu, aby vypadala tak jak má, bylo zapotřebí trochu úsilí. Na každém stanovišti – bylo jich celkem sedm – přibyla dětem na berničce tečka, pokud se alespoň trochu snažily. Každý si pak mohl vybrat odměnu. Velké oblíbené se těší i střelnice. Při střelbě na dranku a zásahu kuželky si střelci odnáší například dětský šampus, hračky, oma-

Jaroslav Routa (vlevo) ze Chlumce, srbský starosta Jaroslav Basil a osovský Zdeněk Veverka na slavnostním otevření nové srbské lávky přes Berounku.

Foto Vlasta VEVEKOVÁ

Kronika...

* Životní výročí slaví Vodička Alois a Mezková Marie z Osova, Eiselt Josef a Vokatý Zdeněk z Osovice.

* Životní jubilea v měsíci dubnu oslavily paní Anna Piskáčková a paní Anna Platilová.

* V květnu oslaví své krásné jubileum paní Jarníla Routová.

Bliží se Den dětí

* Dětský den v Chlumci se bude konat 1.5.2003 na fotbalovém hřišti. Sraz je ve 12.30 hod. a začátek je ve 13 hodin. (Jk)

* Dětský den pořádá ve Vinařicích 31. května klub České táborecké unie „Záskalák“. (JoK)

* 1.6. Dětský den ve Vseradicích na hřišti pořádá Duriso. Začátek v 10 hodin. (JoK)

* Radouš koupaliště 31.5. od 10 hodin 7.ročník Jarních her společnosti Děti a kmeti. Součástí je i kuličkový turnaj. (JoK)

* 31. května se koná v Podbrdech brigáda na výstavbě nového rybníka a odpoledne proběhne dětský den. (JoK)

V Osově končila válka

(Dokončení ze strany 3)

Marminka si pamatuje i na vojáky, kteří se domáhali vůdky. Laskavá důlnísidečná babička hned uhárěla pro džbánec a přinesla ho plný vody. Jak mohla tenkrát tušit, co to vlastně ti chlapečci chtějí. To je historka, která se odehrála snad v každém stavení, kde byli rudoarmějci. Ti naši nakonec babičce za ochotu věnovali šněrovačí boty. (Marie Plectitá)

Výbuch usmrtil rudoarmějce

A co se týká rudoarmějce pochovaného na osovském hřbitově, jde o vojáka, který byl ještě s dalšími ubytovaný v Osovci u Čabounů. (Šlo o rodinu pana Václava Čabouna, koláře.) Tenkrát tu došlo k neštěstí, když u jejich nákladního vozu explodovala nádrž s benzínem a výbuchem byl usmrcen rudoarmějce. Tragédií muže, který prošel frontou, dočkal se konce války, ale domů už se nikdy nevrátil, nám připomněla paní Božena Eiseltová z Osovice. (mp)

Vlasovci ho dostali

Jako kluci jsme běželi do Osova, kde byly zbraně. A tam jsme narazili na německý tank, který jel z Vížiny. U školy, proti kostele leželi Vlasovci. A z toho tanku najednou ratarata a pokropil kulometem celý „rajčůr“. Ale Vlasovci ho potom dostali panceraustem. (Václav Eliášek)

Polní lazareť v zámku

Rudá armáda přijela do Osova 11. května a byla zde do 9. června 1945. Hlavní velitelství bylo v zámku, kde v parku byla auta a těžké zbraně. Stál zde i velký polní lazareť pod velkým stánem. Jak dále uvádí osovská kronika, zařičili 3. května tzv. „kotláři“ na vlak lokální dráhy v místech nazývaných „V hájku“. „O život nepřišel nikdo z cestujících ani z personálu, protože měli čas schovat se pod klenutý most v těchto místech,“ končí kronika. (Osovská kronika)

Připravil: Marie PLECTITÁ, Josef KOZÁK

Je třeba být cool

(Dokončení ze strany 1)

I oči pomalu rudnou a začínají slzet. Ještě poslední nezaměřený pohled na krajinu a máme jasno. Ty barvy! Ve srovnání s dřívějším působí takhle scénérie jako pestrý exkluzivní magazín oproti černobílému Rudému právu. A nejvíce to ocení lidé ve větších městech. Květen je takový obrázkový časopis pro muže. Ty tam jsou šedé komsomojky zakuklené v neformálních vatáčích. Dostávají se vlastně nutkání mávat větví šeriky a volat: „Ať žijí české ženy!“ A dělat jiné nepřístojnosti. Chce to aspoň trochu chladnou hlavu, i mužské časopisy radí, že je třeba být cool (z angl., čti kůl, doslova „chladný“, přeneseně o člověku „správně, v klidu, frajer“ apod.). Tak buďte cool (a ne ten v plotě).

Jiří Bolina

Na oslavy nemáme potřebné prostory

PROVAS PŘEDSTAVUJE OBCE PODBRSKÉHO ÚDOLÍ - LÁŽOVICE

K obci patří i Lážovičky (Nuzarov) ležící na úpatí Housiny a Nové Dvory (dříve Chrastina). První zmínka pochází z roku 1233, kdy byly majetkem ostrovského kláštera. Roku 1530 se již Lážovice připomínají jako součást osovského panství. Stávala zde malá ves. Obec byla později přikoupena ke Všeradicům. Teprve v polovině 17. století byla ves trvale připojena k panství osovskému. Během třicetileté války byla ves zcela vypálena, a tak zde bylo dosazeno německé obyvatelstvo, které brzy splýnulo s českým obyvatelstvem. 1850 se obec osamostatnila a v roce 1976 byla připojena k Osovu. Teprve na podzim 1990 získala znovu samostatnost.

V letošním roce oslaví tak obec 770 let od první písemné zmínky. Zastupitelstvo však žádné oslavy nechystá.

„Bylo by to hezké,“ říká starosta Ladislav Choc. „Ale nemáme kde. Tady bývaly tři pevné zábavy, máje, posvícení a ples. Ty mívaly pevné datумы a respektovaly se termíny okolí. Ale to už je pryč, teď to není kde dělat, protože není sál. Pokoušel jsem se dohodnout s majitelem hospody, avšak sál je na soboty pronajímá a diskotéky mají tak silnou tradici, že už je ani neplakávají a přesto je tu velká účast. Takže soboty nepřicházejí v úvahu a pátky a nečele jsou zase bezpředmětné pro

Čarodějnice jsou dlouhé

Jak velikonoce, tak i čarodějnice se v Lážovicích tradičně slaví již dlouho. Na obě dvě akce se mládí, dospělí i staří obyvatelé připravují předem. Před velikonočními se jako obvykle barví vejce, pletou pomlázky a připravují se odměny pro hodovníky. Na den D, tedy na pondělí velikonoční, vstáváme brzy, okolo 7. hodiny. Hodovníci hodují, děvčata jsou řádně vyprávěná pomlázkou a kluci políří pár litry studené vody. S těmi nejmenšími chodí rodiče a vždy si u nějakého domu dají štamprlí něčeho dobrého. K obědu se končí. S čarodějnicemi jsou přípravy delší a také těžší. Asi tak měsíc před 30. dubnem začne v zatáčce směrem na Bykoc vznikat hromada větví. Postupem času se tam naváží více a více dřeva, až to mládež krátce před čarodějnicemi poupraví, udělá se čarodějnice a večer se může začít. Každoročně sem na to místo přichází hodně lidí z obce. Rodiče později ocejchou a mládež pokračuje v oslavách dál.

Ladislava CHOCOVÁ ml.

Hasičům chybí „tahoun“

Sbor dobrovolných hasičů byl v Lážovicích založen začátkem roku 1913 a prvním starostou sboru se stal Ondřej Choc. Téhož roku byla zakoupena ruční stříkačka, která byla v červenci vysvěcena osovským farářem Václavem Synkem.

„Hasiči stále existují. Platí příspěvky a udržují techniku,“ sděluje potomek prvního hasičského starosty, Ladislav Choc. „Když něco potřebujeme, spolupracuje se sborem z Osova. Zdejší mládež soutěží v osovském družstvu. Ono je to všechno v lidech, kteří jsou ti, jak se říká tahouni, což byl tady začátkem šedesátých let Jan Frajer a tak to taky mělo tradici jako hrom. Jenže generace odešla a dneska má každý svých problémů dost. I když je tady dost lidí a možná by měli do toho chut, ale jak říkám, není nikdo, kde by se staral, kdo by to táhnul.“

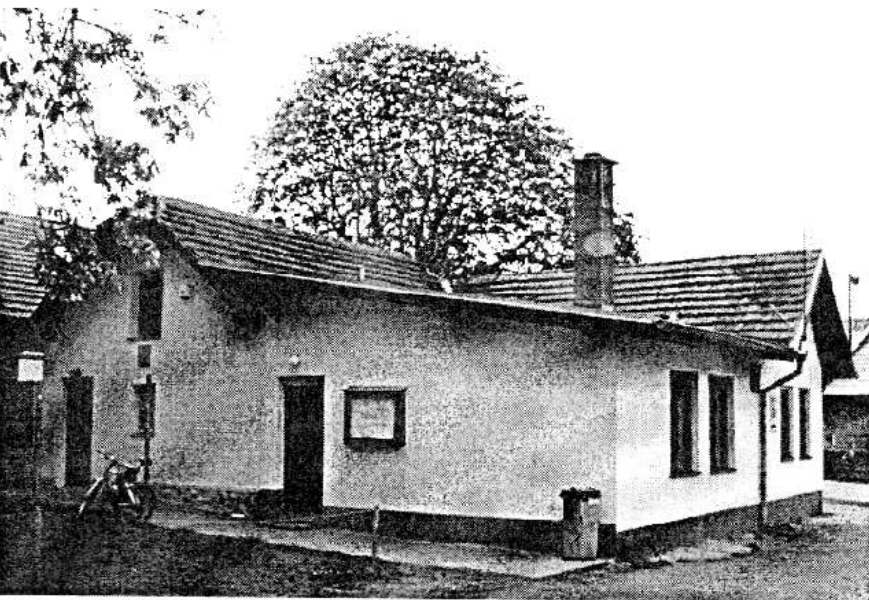
(JoK)

nás. Myslíme, že by skoro nikdo nepřišel,“ krčí rameny Choc. „Všechny tyhle malé vesnice jsou obsazeny Pražáky a pokud ti nepřijedou, tak místní zábava neobsadí.“

To se týká i oslav 770 let od první zmínky o Lážovicích a 90 let založení hasičů.

„Abychom pozvali rodáky, jako si to pamatují z roku 1973, na to nemáme prostory, kde by se tolik lidí sešlo a dělat to pod širým nebem a spolehnout se na počasí, to asi nejde. A pořádat to jinče, to také nejde,“ končí lážovický starosta.

Josef KOZÁK

Budova Obecního úřadu v Lážovicích, která slouží i jako malá hospůdka. „Bohužel se tam nevejde moc lidí,“ říká starosta Choc. „Pro oslavu výročí trvám obce ji nelze použít.“

Foto Josef KOZÁK

V kastrách

Po dobytí Berouna v roce 1421 vrátili se hasiči na Tábor zmítaný rozbroji. Podle staré pověsti leželo jejich vojsko šest týdnů mezi Neumětely a Lážovicemi, kde se dosud říká „V kastrách“ (castra = opevněný vojenský tábor). Druhá část Žižkova vojska ležela pod Housinou. V těch místech se prý našlo hodně podkov a dosud se tu říká „V Žižkově kuchytni“.

Na Vrahu

Poblíž Pekelné rokle cestou ke Skříplí stojí křížek. Říká se tu Na Vrahu, ale historii toho pojmenování neznáme. Nese ho i celé toto katastrální území, ač příběh vraha je již dávno zapomenut.

(Poále knihy Jana Vorla: Pověsti a příběhy z Hostomicka)

V Lážovicích mám kořeny

Přestože jsem z rodné vesnice odešel před více než 50. léty, jsem s ní stále spjat mnoha pouty. Tam jsou moje kořeny, tam byl můj domov, na který mi zůstaly hluboké vzpomínky. Moji rodiče žili v nelehkých podmínkách a já si říkám: „Asi bych nedokázal to, co oni! Starat se o nás, ošetřovat prarodiče, pracovat na vzdálených polích, pěstovat četná domácí zvířata a dobytek, vše dělat ručně a ještě pomáhat sousedům.“ K Lážovicům patří i Lážovičky, kterým se říká Nuzarov. Asi tam žili nuzní lidé. Před 2. světovou válkou tam bylo 6 stavení - i to naše. Je odtud překrásný výhled na rodný kraj. Na dobu zde prožitou si nepamatuji, ale moje starší sestry - dnes osmdesátileté - ty ano. S dětmi sousedů prožili pod lesem a uprostřed boží přírody radostné chvíle, na které velmi rády vzpomínají. Byla to doba první republiky, doba rozkvětu země a života s dobrými sousedy. Tatínek byl ruský legionář, na vojně a ve válce strávil 9 let. Byl šťasten, že se z války a ruského zajetí vrátil živ, i když s omrzlinami nohou, které mu někdy dělaly

potíže. Na Nuzarově tehdy bydleli Čabounovi, Vackovi, Belšanovi, Horovi, Kostkovi a Paulovi, lidé moudří, pracovití a stateční.

V roce 1935 jsme se přestěhovali do Lážovic k rodičům maminky, kteří onemocněli. Do základní školy jsme všichni chodili pěšky do Osova. Bývala to cesta radostná, měla svoje kouzlo, které už dnešní generace nepozná. O nedělich a svátcích jsme v osovské farnosti navštěvovali „bcží stánek“ Narození sv. Jana Křtitele. My dříve narození vzpomínáme na šťastná léta ve staré škole u kostela. V první třídě (1937/38) nás učila Helena Turková, ve druhé řídicí učitel Jan Wenig, Emanuel Štverák nás učil ve 3. třídě, Antonín Franěk pak ve třídě čtvrté. Školníkem byl pan Mezek. Náboženství nás vyučovali dobrácký pan farář Drtina a P. Josef Krejčí, mladý, energický, oblíbený u dětí. Svým vychovatelům vděčíme za mnoho. S láskou a trpělivostí se snažili vstřípit do našich myslí a srdcí jen to nejlepší. Jim kladu na hroby nejhezčí kytičky díky! Kéž je za to „dárcé všech darů“ odměnit! Josef HORA

